

Voeten in de lucht

Hggr!

Billie is als eerste bij de keukendeur – de keukendeur van Sofies oma. Hij gooit hem open en schreeuwt: ‘Ja hoor, het is weer poepfeest vandaag!’

Daar is Timmie ook. ‘Klopt!’ roept hij. ‘Het is weer poepfeest vandaag! Takkelatataa!’

Ze tillen allebei hun schoen op en laten de onderkant zien.

‘Nee!’ roept Donny, de oppas. Hij staat pannenkoeken te bakken. ‘Nee! Zeg dat het niet waar is! Zeg dat jullie níét in de poep hebben getrapt. Zeg het, zeg het!’

‘We hebben wél in de poep getrapt!’ zegt Billie. ‘We namen de korte weg door het park en er waren heel veel honden die ook de korte weg hadden genomen.’

‘Hggr,’ doet Donny.

‘Maar...’ zegt Timmie, ‘Sofie heeft níét in de poep getrapt.’

‘Gelukkig,’ zucht Donny. ‘Dat is tenminste léts.’

‘Nou ja,’ zegt Timmie. ‘Eérs niet.’

‘Wát?’ zegt Donny.

‘Ze had éérs niet in de poep getrapt,’ zegt Billie. ‘Maar ze vond het zielig voor ons. Dus toen deed zij het ook. Expres. Omdat we vrienden zijn.’

‘SOFIE!’ brult Donny.

‘Ja?’ vraagt Sofie. Ze komt aanlopen en gaat tussen Billie en Timmie staan.

‘ZEG DAT HET NIET WAAR IS!’ roept Donny.

‘Ik weet niet wat er waar is of niet,’ zegt Sofie. ‘Maar het is weer een poepdag vandaag, wist je dat al?’
En ze tilt haar schoen in de lucht.

Donny is lief

Bleuh nee!

Donny roept dat ze hun schoenen uit moeten doen.

Donny roept dat ze de deur dicht moeten trekken, want het is november en het is koud.

Donny zet het fornuis uit.

Donny zegt dat ze met z'n drieën aan tafel moeten gaan zitten en dat ze zich de eerstvolgende veertien dagen niet meer mogen bewegen.

Donny stapt naar buiten.

Donny pakt de tuinslang en spuit drie schoenen schoon.

Donny stapt weer naar binnen.

Donny zet het fornuis aan.

En Donny bakt de allerlekkerste pannenkoeken die hij ooit gebakken heeft.

Donny is lief.

Donny wil meester worden. Hij loopt stage bij de kleuters, maar vandaag is hij vrij.

Dat komt goed uit.

Sofies moeder is een paar weken in Engeland (voor haar werk).

Sofies vader is een paar dagen in Hongarije (ook voor zijn werk).

Dat vindt Sofie natuurlijk niet leuk. Dat heeft ze duidelijk gezegd. Maar het kon niet anders en ze mocht bij opa en oma en Donny logeren.

Dat vond ze wél leuk.

Het is net of ze een beetje vakantie heeft.
En Donny maakt altijd pannenkoeken in hartjesvorm.
Donny is lief.

De weg op en de straat uit

Niet kijken!

Het lijkt wel alsof de pannenkoeken zichzelf oprollen.

Alsof ze zonder hulp in de vingers van Billie en Timmie en Sofie klimmen.

Alsof ze van daaruit helemaal vrijwillig hun monden in glijden, alsof ze zichzelf in stukjes kauwen en alsof ze daarna – tjoep – de diepte in duiken, op zoek naar een keel, een maag, een buik.

Dat lijkt zo – want ineens zijn ze op.

En het is ook ineens weer tijd om naar school te gaan.

Donny roept dat ze hun jas dicht moeten ritsen, dat ze hun sjaal niet mogen vergeten en dat hij er ook niks aan kan doen dat hun schoenen nog nat zijn.

Maar dan klinkt er ineens een liedje.

Donny neemt zijn telefoon op en zijn gewone gezicht verandert in zijn vrolijke gezicht.

O, dan weet Sofie het al: Melinde belt. Zijn vriendin.

Donny zegt ‘schatjuuuuh’ in de telefoon en tegelijkertijd zwaait hij Sofie en haar vrienden uit.

Sofie stapt naar buiten. Ze zwaait terug naar Donny, maar Billie en Timmie blijven staan en wijzen naar de weg. ‘Je opa komt eraan!’ zeggen ze tegen Sofie.

En inderdaad, daar is opa’s auto. Hij rijdt de oprit naar de garage op.

En dan gebeuren er twee gekke dingen.

Eén: Donny schreeuwt opeens ‘WACHT!’ in zijn telefoon. En hij begint, met de telefoon in zijn hand, te rennen. Langs Sofie, langs Billie en Timmie, langs oma en opa en de auto.

Hij sprint de weg op.

De straat uit.

Zonder jas, zonder sjaal.

Twee: oma stapt uit de auto en roept: ‘Niet kijken!’

Ze maakt zich breed, alsof ze iets wil verbergen dat zich in de auto bevindt.

‘Naar school jullie!’ roept ze tegen Sofie en de jongens.

En als ze het pad beginnen af te lopen zegt oma het nog een keer: ‘Niet kijken!’

De minuten verfrommelen

Zwoesji!

Op school moeten ze taal en topo doen, en er is een meisje dat haar spreekbeurt over racewagens houdt.

Maar Sofie denkt steeds aan Donny die wegrende, en aan oma, van wie ze niet in de auto mocht kijken.

Aan de andere kant van het lokaal zijn Billie en Timmie aan het doen alsof ze achter het stuur van een snelle auto zitten.

En Sofie denkt nog een keer aan Donny, die wegrende, en nog een keer aan oma, die iets in de auto verborg.

De juf waarschuwt Billie en Timmie, en nu proberen ze extra braaf te zijn, met hun armen over elkaar en een vinger voor hun mond.

Sofie denkt: zou het iets leuks zijn waarvoor Donny naar Melinde sprintte?

Waarschijnlijk wel, want Donny's rug zag er niet verdrietig uit. Iets griezeligs was het in elk geval niet, want als er griezelige dingen zijn valt Donny altijd flauw.

En dat wat oma niet wilde laten zien? Zou dat iets leuks zijn? Een nieuwe televisie? Een Barbie van twee meter? Een pinguïnlamp voor op Sofies logeerkamer? Een robot voor op Sofies logeerkamer? Een pinguïnrobot voor op Sofies logeerkamer?

Het kan niet, maar het liefst wilde Sofie de minuten verfrommelen. Als een kladpapiertje. En dan weggooien.

Eindelijk gaat de bel.

ZWOESJJ! Sofie trekt haar jas aan, slingert haar das om haar nek en holt ervandoor.

ZWOESJJ! Billie en Timmie hollen achter haar aan. Ze moeten ongeveer dezelfde kant op en rennen lijkt een beetje op achter het stuur van een racewagen zitten.

ZWOESJJ!

Ze zijn er al.

Bij oma en opa.

Sofie stormt de keuken binnen en dan de kamer en net als ze wil roepen: ‘Wat zat er in de auto?’ zegt oma: ‘Dag schatje. Hoe was het op school? Je zult vanmiddag wel gedacht hebben: wat doet mijn oude oma gek, maar ik dacht dat je al naar school zou zijn, en ik wilde jou als verrassing houden.’

‘Wat?’ zegt Sofie. ‘Mij als verrassing?’

‘We hebben nóg een logé,’ zegt oma. ‘Hij is nu naar boven. Even slapen. En ik dacht dus: misschien kun jij zijn verrassing zijn?’

‘Ik?’ vraagt Sofie.

Dan vliegen Billie en Timmie naar binnen. ‘Takkelatataa!’ schreeuwen ze. ‘Wij zijn er ook! Wat is de verrassing? Een Ferrari Testarossa?’

‘Ik ben geloof ik de verrassing,’ zegt Sofie. Ze klinkt een beetje teleurgesteld. Geen lamp, geen televisie, geen robot.

‘Ja, maar voor jou is het óók leuk,’ zegt oma. ‘Echt. O, daar heb je hem al.’

‘Wie?’ vraagt Billie. ‘Max Verstappen?’

‘Nee,’ zegt oma, ‘Olifanten-Kees.’

